

жду дръвесата имало и една млада вишничка, която била скоро посадена отъ баща му. Велко отсѣкълъ и нея.

Слѣдъ единъ день баща му влѣзълъ въ градината и като видѣлъ хубавото стѣбло на вишничката отсѣчено и хвърлено на земята, казалъ: „Строго ще накажа онзи, който е отсѣкълъ това дръвче.“

Когато Велковъ баща взелъ да изпитва, неможалъ нищо да узнае. Никой не знаелъ освѣнъ Велка. Той като чулъ колко се разсърдилъ баща му, прибѣлялъ и се замислилъ: „Азъ направихъ това зло. Ами ако дойде сега татко и ме попита: кой направи това? Какво ще отговарямъ? Ако кажа че не съмъ, трѣбва да излъжа, а азъ не мож да лъжа.“

Най-сетнѣ баща му го повикалъ и го попиталъ не знае ли кой отсѣкълъ вишничката. Велко се изчервилъ и казалъ: „Татко, азъ ѝ отсѣкохъ. Прости ме! Втори пѣтъ нѣма да правя така.“

При всичко, че баща му бѣше много сѣрдитъ за случката, но той пакъ го прости и му каза: „Велко, понеже признавашъ грѣшката си, този пѣтъ ти прощавамъ. Но за втори пѣтъ хубаво да помнишъ обѣщанието, което сега ми давашъ.“